

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ - ਇੱਕ ਸੌ ਪਚਪੰਜਵਾਂ

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਆਖਰੀ ਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਪਰਦਾਫਾਸ਼: ਬੁੱਧਿਮਾਨ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸਮਾਂਤਰ ਯਾਤਰਾ

Jeff Pippenger

2024-03-24

ਅਸੀਂ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਦਾਨੀਏਲ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਵਾਚਾਕਾਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੇ ਪਦ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਬੇਲੇਜ਼ੇਸ਼ਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਵਾਚਾਕਾਰ ਲੋਕ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੀ ਚਲਵਲ ਦੇ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਚਲਵਲ ਦੇ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਵਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਨੇ ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅੱਖਰ-ਅੱਖਰ ਮੁੜ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

“ਮੈਨੂੰ ਅਕਸਰ ਦੱਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪੰਜ ਸਿਆਣੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਪੰਜ ਮੂਰਖ। ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਅੱਖਰਸ਼ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦਾ ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਲਾਗੂ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਾਂਗ, ਇਹ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਵਰਤਮਾਨ ਸੱਚਾਈ ਬਣਿਆ ਰਹੇਗਾ।” Review and Herald, August 19, 1890.

ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋਹਾਂ ਚਲਹਟਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ, ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦਾ ਹੀ ਅਨੁਭਵ ਹੈ।

“ਮੱਤੀ 25 ਦੀਆਂ ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵੀ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ।” The Great Controversy, 393.

ਮਿਲਰਾਈਟ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੀ ਚਲਹਟ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਫਿਲਾਦੈਲਫੀਆ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1856 ਵਿੱਚ, ਫਿਲਾਦੈਲਫੀਆਈ ਮਿਲਰਾਈਟ ਚਲਹਟ ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਚਲਹਟ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਿਤ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ 1863 ਦੀ ਬਗਾਵਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਕੇ ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਕਲੀਸਿਆ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਿਤ ਹੋ ਗਈ।

ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਮਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਚਲਵਲ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਫਿਲਾਦੈਲਫੀਆ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1989 ਵਿੱਚ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਕਲੀਸਿਆ ਲਈ ਅਣਮੋਹਰ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਅਤੇ 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਨੂੰ ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਚਲਵਲ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਜੁਲਾਈ 2023 ਵਿੱਚ ਫਿਲਾਦੈਲਫੀਆਈ ਚਲਵਲ ਵੱਲ ਮੁੜ ਪਰਿਵਰਤਨ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ।

ਬੇਲੇਜ਼ੇਸ਼ਰ, ਜਾਂ ਦਾਨੀਏਲ, ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਫਿਲਾਦੈਲਫੀਆਈ ਚਲਹਿ-ਚਲਾਉ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੀ ਫਿਲਾਦੈਲਫੀਆਈ ਚਲਹਿ-ਚਲਾਉ ਨੂੰ “ਅੱਖਰ ਅੱਖਰ” ਦੁਹਰਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਆਖਰੀ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਆਇਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਆਖਰੀ ਗਵਾਹੀ ਦਾ ਆਖਰੀ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਗਵਾਹੀ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਬਾਰਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਸੁੱਧੀਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਗਿਆਨ ਦੇ ਵਾਧੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਤਪੰਨ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਦੋ ਵਰਗਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਬੇਲੇਜ਼ੇਸ਼ਰ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਬੁੱਧਿਮਾਨਾਂ ਦੀ ਪਰਮ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਹੈ। ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਬਾਰਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਪੰਜ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੰਬੰਧੀ ਸੱਚਾਈਆਂ ਹਨ ਜੋ ਮਿਲਰਾਈਟ ਚਲਹਿ-ਚਲਾਉ ਲਈ ਲੰਗਰ ਸਾਬਤ ਹੋਈਆਂ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਚਲਹਿ-ਚਲਾਉ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ।

ਪਹਿਲਾ ਉਹ ਸੁੱਧੀਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹੈ ਜੋ ਉਪਾਸਕਾਂ ਦੀਆਂ ਦੇ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਉਤਪੰਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਰੰਭਿਕ ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਦੋਹਾਂ ਹੀ ਗਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਪਰ ਤੂੰ, ਹੇ ਦਾਨੀਏਲ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਚਨਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਰੱਖ, ਅਤੇ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਉੱਤੇ ਮੋਹਰ ਲਾ ਦੇ, ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ: ਬਹੁਤੇ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਦੌੜਣਗੇ, ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਹੋਵੇਗਾ.... ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਆਪਣੇ ਰਾਹੇ ਚੱਲ, ਹੇ ਦਾਨੀਏਲ: ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਚਨ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਬੰਦ ਅਤੇ ਮੁਹਰਬੰਦ ਹਨ। ਬਹੁਤੇ ਸੁੱਧ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ, ਅਤੇ ਚਿੱਟੇ ਬਣਾਏ ਜਾਣਗੇ, ਅਤੇ ਪਰਖੇ ਜਾਣਗੇ; ਪਰ ਦੁਸ਼ਟ ਦੁਸ਼ਟਤਾ ਹੀ ਕਰਨਗੇ: ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝੇਗਾ; ਪਰ ਗਿਆਨੀ ਸਮਝਣਗੇ। ਦਾਨੀਏਲ 12:4, 9, 10.

ਬੁੱਧੀਮਾਨਾਂ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟਾਂ (ਮੁਰਖਾਂ) ਵਿਚਕਾਰ ਭੇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਸ ਸਮਝ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ ਕਿ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਗਿਆਨ ਦੇ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ (ਮਨ ਵਿੱਚ ਵੰਡਦੇ ਹਨ)—ਚਾਹੇ 1798 ਵਿੱਚ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਲਈ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ 1989 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਤਾਲੀਹ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਲਈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਅਨਿਵਾਰ ਹੈ ਕਿ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟਸ ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਹ ਨਾ ਤਾਂ ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਗੇ ਕਿ ਆਖਰੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਲਈ “ਅੰਤ ਦਾ ਸਮਾਂ” ਕਦੋਂ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਕਿ ਉਸ ਵੇਲੇ ਕਿਹੜਾ ਸੁਨੇਹਾ ਮੋਹਰਬੰਦ ਹਾਲਤ ਤੋਂ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਅਨੁਭਵ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਕ੍ਰਮਵੱਧਕ ਵਿਕਾਸ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਇੱਕ ਤਿੰਨ-ਪੜਾਅਵਾਂ ਵਾਲੀ ਪਰਖ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹੈ, ਜੋ “ਜੀਵਨ-ਜਾਂ-ਮੌਤ” ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਤੱਕ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਹਰ ਸੈਵੰਥ-ਡੇ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਦੀ ਉੱਚੀ ਬੁਲਾਹਟ ਨੂੰ ਪਛਾਣਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਬੇਲਤੇਸ਼ੋਸਰ ਇੱਕ ਐਸੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਸੁੱਧੀਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੇ ਹਨ ਜਿਸ ਨੂੰ “ਸੁੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਚਿੱਟਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਪਰਖਿਆ ਗਿਆ” ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹੀ ਤਿੰਨ-ਪੜਾਅਵਾਂ ਵਾਲੀ ਸੁੱਧੀਕਰਨ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਕੰਮ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣੀ ਗਈ ਹੈ।

ਤਾਂ ਵੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਚ ਹੀ ਆਖਦਾ ਹਾਂ; ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਲਾਭਕਾਰੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਚਲਾ ਜਾਵਾਂ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਨਾ ਜਾਵਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਂਤਵਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ; ਪਰ ਜੇ ਮੈਂ ਚਲਾ ਜਾਵਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਭੇਜਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਪਾਪ, ਧਰਮਿਕਤਾ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਵੇਗਾ: ਪਾਪ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ; ਧਰਮਿਕਤਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਕੋਲ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਫਿਰ ਨਹੀਂ ਵੇਖੋਗੇ; ਨਿਆਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ਨਿਆਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਆਖਣਾ ਹੈ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਵੇਲੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਹਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ, ਅਰਥਾਤ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਆਤਮਾ, ਆਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰੇ ਸੱਚ ਵਿੱਚ ਅਗਵਾਈ ਕਰੇਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਓਰੋਂ ਨਹੀਂ ਬੋਲੇਗਾ; ਪਰ ਜੋ ਕੁਝ ਉਹ ਸੁਣੇਗਾ, ਉਹੀ ਬੋਲੇਗਾ; ਅਤੇ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸੇਗਾ। ਯੂਹੰਨਾ 16:7-13.

ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਕੰਮ, ਜੋ ਬੁੱਧਵਾਨ ਕੁਆਰੀਆਂ ਨੂੰ “ਸਾਰੇ ਸੱਚ” ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਪਾਪ, ਧਰਮੀਤਾ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਤਾਡਨਾ ਦੇਵੇ, ਅਰਥਾਤ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇਵੇ ਜਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ; ਅਤੇ ਇਹ ਉਹੀ ਤਿੰਨ ਕਦਮ ਹਨ ਜੋ ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਤਾਂ ਬੁੱਧਵਾਨ ਜਾਂ ਮੁਰਖ ਕੁਆਰੀ ਨੂੰ ਉਤਪੰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਸੁਨੇਹੇ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਕੰਮ ਠਹਿਰਾਇਆ, ਉਹੀ “ਤੇਲ” ਹੈ, ਜੋ ਦਾਨੀਏਲ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧਵਾਨ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੇ ਭੇਦ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਅਤਿ-ਆਵਸ਼ਕ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਲਈ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵਾਧਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪਛਾਣ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਕਿ ਮੱਤੀ ਅਧਿਆਇ ਪੱਚੀ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਜਾਂ ਤਾਂ ਮੁਰਖ ਹਨ ਜਾਂ ਬੁੱਧਵਾਨ ਕੁਆਰੀਆਂ।

“ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਈਆਂ ਗਈਆਂ। ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਪੰਜ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੀਵੇ ਠੀਕ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਜਲ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਪਰਮ ਆਨੰਦ ਵਿੱਚ ਪੁਕਾਰ ਉੱਠਿਆ, ‘ਇੱਥੇ ਪਵਿੱਤਰ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਧੀਰਜ ਹੈ; ਇੱਥੇ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਆਗਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਆਖਦੀ ਸੀ, ਲਿਖੋ, ਧੰਨ ਹਨ ਉਹ ਮੁਰਦੇ ਜੋ ਹੁਣ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿੱਚ ਮਰਦੇ ਹਨ: ਹਾਂ, ਆਤਮਾ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਰਿਸ਼੍ਰਮਾਂ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਪਾਉਣ; ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਰਮ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪਿੱਛੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।”

“ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੁਣੇ ਸਨ, ਇਹ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਉਹ ਜੀਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਤਾਂ ਜੇ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਆਕਾਸ਼ ਦੇ ਬੱਦਲਾਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਦੇਖ ਸਕਣ। ਜੇਹੜੇ ਸਾਰੇ ਸੱਚਾਈ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਜੇ ਉਹ ਸਿਆਣੀਆਂ ਕੁਆਰੀਆਂ ਵਾਂਗ ਆਪਣਾ ਕਰਤੱਬ ਨਿਭਾਉਂਦੇ, ਤਾਂ ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹਰ ਕੌਮ, ਵੰਸ਼, ਭਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਤੱਕ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੁੰਦਾ। ਪਰ ਪੰਜ ਸਿਆਣੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਪੰਜ ਮੂਰਖ। ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੱਸਾਂ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਕੇਵਲ ਪੰਜਾਂ ਨੇ ਉਸ ਸਮੂਹ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਜੇਤ ਵਿੱਚ ਤੁਰਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਕ ਆਈ ਸੀ। ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ, ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਦੁਲੇਹੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਨਿਕਲੇ ਸਨ, ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ, ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਆਖਰੀ ਪਰਖ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੀ, ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।”

“ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੰਮ ਤਦ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੂਜਾ ਦੂਤ, ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ 18 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਆਪਣਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇਵੇਗਾ। ਪਹਿਲੇ, ਦੂਜੇ ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਦੁਹਰਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ। ਕਲੀਸਿਆ ਨੂੰ ਇਹ ਪੁਕਾਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ‘ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਜਾਓ, ਮੇਰੇ ਲੋਕੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਵਿੱਚ ਭਾਗੀ ਨਾ ਬਣੋ।’ ‘ਵੱਡੀ ਬਾਬਲ ਡਿੱਗ ਪਈ ਹੈ, ਡਿੱਗ ਪਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਨਿਵਾਸ, ਹਰ ਅਸ਼ੁੱਧ ਆਤਮਾ ਦਾ ਅੱਡਾ, ਅਤੇ ਹਰ ਅਸ਼ੁੱਧ ਅਤੇ ਘਿਣਾਉਣੇ ਪੰਛੀ ਦਾ ਪਿੰਜਰਾ ਬਣ ਗਈ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਜਾਤੀਆਂ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਵਿਭਚਾਰ ਦੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦੀ ਮਦਿਰਾ ਪੀਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਰਾਜਿਆਂ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਭਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਵਪਾਰੀ ਉਸ ਦੀ ਵਿਲਾਸਤਾ ਦੀ ਬੇਹਦਾਤੀ ਕਰਕੇ ਧਨਵਾਨ ਹੋ ਗਏ ਹਨ... ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਜਾਓ, ਮੇਰੇ ਲੋਕੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਵਿੱਚ ਭਾਗੀ ਨਾ ਬਣੋ, ਅਤੇ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਮਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨਾ ਪਾਓ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਾਪ ਆਕਾਸ਼ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਅਧਰਮਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ। [ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ 18:2-5]।

“ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਹਰ ਇੱਕ ਆਇਤ ਲਓ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੋ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਆਖਰੀ ਦੋ: ‘ਅਤੇ ਦੀਵੇ ਦੀ ਜੇਤ ਤੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਚਮਕੇਗੀ; ਅਤੇ ਦੂਲੇ ਅਤੇ ਦੁਲਹਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਤੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ ਜਾਵੇਗੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਤੇਰੇ ਵਪਾਰੀ ਧਰਤੀ ਦੇ ਮਹਾਨ ਮਨੁੱਖ ਸਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਤੇਰੇ ਜਾਦੂ-ਟੋਣਿਆਂ ਨਾਲ ਸਾਰੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਭਰਮਾਈਆਂ ਗਈਆਂ। ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਨਬੀਆਂ ਦਾ, ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਜਨਾਂ ਦਾ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਮਾਰੇ ਗਏ ਸਭਨਾਂ ਦਾ ਲਹੂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ।”

“ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਖੁਦ ਮਸੀਹ ਨੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਹਰ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਿੰਦੂ ਦਾ ਧਿਆਨਪੂਰਵਕ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਮਾਂ ਆਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਜਾਂ ਤਾਂ ਬੁੱਧਵਾਨ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਾਂ ਜਾਂ ਮੂਰਖ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਵੇਲੇ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਕਿ ਕੌਣ ਬੁੱਧਵਾਨ ਹਨ ਅਤੇ ਕੌਣ ਮੂਰਖ। ਕੁਝ ਅਜੇਹੇ ਹਨ ਜੋ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਅਧਰਮ ਵਿੱਚ ਦਬਾਈ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਬਾਹਰੋਂ ਇਹ ਬੁੱਧਵਾਨਾਂ ਵਰਗੇ ਹੀ ਦਿਸਦੇ ਹਨ।”

Manuscript Releases, volume 16, 270.

ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਬਾਬਲ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਬੁਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਅਸੀਂ “ਜਾਂ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਜਾਂ ਮੂਰਖ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ।” ਜਿਸ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ “ਪੰਜ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕਿਤ, ਆਪਣੀਆਂ ਦੀਵਟੀਆਂ ਸੰਵਾਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਅਤੇ ਜਲਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ” ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੀ ਹੋਰ ਪਛਾਣ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜੋ “ਪਵਿੱਤਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਧੀਰਜ” ਦੇ ਧਾਰਕ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੋ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ,” ਉਹੀ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ, ਯਿਸੂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ, ਅਤੇ ਇਹ ਜਾਣਨ ਕਿ ਉਹ ਮੱਤੀ ਪੱਚੀ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਾਲੀਆਂ ਕੁਆਰੀਆਂ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਕੇਵਲ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਹੀ ਲੋੜੀਂਦਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਜਾਂ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਜਾਂ ਮੂਰਖ ਕੁਆਰੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਵੀ ਦੁਹਰਾਉਣਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ “ਸੁੱਧ ਕੀਤੇ ਜਾਣ, ਚਿੱਟੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਪਰਖੇ ਜਾਣ” ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਹੈ।

ਅਤੇ ਉਹ ਸਿੰਘਾਸਨ ਦੇ ਅੱਗੇ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ, ਅਤੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮਾਨੇ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਗੀਤ ਗਾ ਰਹੇ ਸਨ; ਅਤੇ ਉਸ ਗੀਤ ਨੂੰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖ ਸਕਿਆ, ਸਿਵਾਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਵਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੇ, ਜੋ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਨਾਲ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਹੋਏ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕੁਆਰੇ ਹਨ। ਇਹ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਜਿੱਥੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਮੇਮਣਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚਲਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਮੇਮਣੇ ਲਈ ਪਹਿਲੇ ਫਲ ਹੋਣ ਵਾਸਤੇ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਛਲ ਨਾ ਮਿਲਿਆ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਦੇ ਅੱਗੇ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਹਨ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ 14:3-5।

ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਪੰਜ ਸੱਚਾਈਆਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੀ ਮਿਲਰਾਈਟ ਚਲਦੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੱਚਾਈਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੋ ਇੱਕ ਸੌ ਚੁਤਾਲੀਹ ਹਜ਼ਾਰ ਦੀ ਚਲਦੇ ਦੁਆਰਾ ਦੁਬਾਰਾ ਦੁਹਰਾਈਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪੂਰਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਮਝੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਦੁਸ਼ਟਾਂਤ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤਿੰਨ-ਪੜਾਅ ਵਾਲੀ ਸੁੱਧੀਕਰਨ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਸੱਚਾਈ ਜੋ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਨੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲਕ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸਮਝੀ, ਲੇਵੀਆਂ ਛੱਬੀ ਦੇ “ਸੱਤ ਵਾਰ” ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਦਾਨੀਏਲ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਸੱਚਾਈ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਉੱਥੇ ਉਲੇਖ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪਰ ਤੂੰ, ਹੇ ਦਾਨੀਏਲ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਚਨਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਰੱਖ, ਅਤੇ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਉੱਤੇ ਮੁਹਰ ਲਾ ਦੇ, ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤਕ: ਬਹੁਤੇ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਫਿਰਣਗੇ, ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਵਧੇਗਾ। ਤਦ ਮੈਂ ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਵੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਦੇਖੇ, ਹੋਰ ਦੇ ਖੜੇ ਸਨ, ਇੱਕ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਦੇ ਇਸ ਪਾਸੇ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਦੇ ਉਸ ਪਾਸੇ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਨੇ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ, ਜੋ ਸੂਤ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦਰਿਆ ਦੇ ਜਲਾਂ ਉੱਤੇ ਸੀ, ਆਖਿਆ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਦਭੁੱਤ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਤਕ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਹੋਵੇਗਾ? ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ, ਜੋ ਸੂਤ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦਰਿਆ ਦੇ ਜਲਾਂ ਉੱਤੇ ਸੀ, ਸੁਣਿਆ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਖੱਬਾ ਹੱਥ ਆਕਾਸ਼ ਵੱਲ ਉੱਪਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸੌਂ ਖਾਧੀ ਜੋ ਸਦੀਵ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਸਮਾਂ, ਸਮੇਂ, ਅਤੇ ਅੱਧੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਚੂਰ-ਚੂਰ ਕਰ ਦੇਣਾ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਏਗਾ, ਤਦ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਸਮਝਿਆ ਨਹੀਂ: ਤਦ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਆਪਣੇ ਰਾਹ ਜਾ, ਹੇ ਦਾਨੀਏਲ: ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਚਨ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤਕ ਬੰਦ ਅਤੇ ਮੁਹਰਬੰਦ ਹਨ। ਬਹੁਤੇ ਸੁੱਧ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ, ਅਤੇ ਚਿੱਟੇ ਬਣਾਏ ਜਾਣਗੇ, ਅਤੇ ਪਰਖੇ ਜਾਣਗੇ; ਪਰ ਦੁਸ਼ਟ ਦੁਸ਼ਟਤਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ: ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝੇਗਾ; ਪਰ ਬੁੱਧਵਾਨ ਸਮਝਣਗੇ। ਦਾਨੀਏਲ 12:4-10.

ਇਹ ਅਨੁਛੇਦ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਮੁਹਰਬੰਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਅਨੁਛੇਦ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਮੁਹਰਬੰਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਨਾਲ ਹੀ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਬਚਨਾਂ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਮੁਹਰਬੰਦੀ ਦੇ ਦਰਮਿਆਨ, “ਜੇ ਸਦਾ ਲਈ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ,” ਉਸ ਦੀ ਸਹੁੰ-ਬੱਧ ਗਵਾਹੀ ਇਹ ਸੀ ਕਿ “ਇੱਕ ਸਮਾਂ, ਸਮਿਆਂ ਅਤੇ ਅੱਧਾ ਸਮਾਂ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਛਿੱਤਰ-ਬਿੱਤਰ ਕਰਨਾ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਏਗਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ।”

ਜਿਸ ਨੇ ਇਹ ਸਹੁੰ-ਖਾਧੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ, ਉਹ ਉਹੀ ਸੀ ਜੋ ਪਾਣੀਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਸੀ ਅਤੇ ਮਿਰੀਨ ਕਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸੀ। ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਹਿੰਦੋਕੇਲ ਦਰਿਆ ਦੇ ਇੱਕ ਕੰਢੇ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਦੂਤ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਕੰਢੇ ਉੱਤੇ ਦੂਜਾ ਦੂਤ ਵੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੂਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਿਆ, ਜਿਸ ਦਾ ਉੱਤਰ ਪਾਣੀਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਵਾਲੇ ਨੇ ਦਿੱਤਾ। ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਸੀ, “ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ?” ਇਹੋ ਹੀ ਉਹੀ ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਸ਼ਬਦ ਹਨ ਜੋ ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਅੱਠ ਦੀ ਤੇਰਹਵੀਂ ਆਇਤ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛੇ ਗਏ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੇ ਹਨ।

ਤਦ ਮੈਂ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਨੂੰ ਬੋਲਦੇ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪਵਿੱਤਰ ਨੇ ਉਸ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਪਵਿੱਤਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਹੋਜ਼ਾਨਾ ਬਲੀਦਾਨ ਅਤੇ ਉਜਾੜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਦਰਸ਼ਨ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਰਹੇਗਾ, ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਦੇਵੇਂ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਰੱਦੇ ਜਾਣ?” ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਤਿੰਨ ਸੌ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ; ਤਦ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਸੁੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।” ਦਾਨੀਏਲ 8:13, 14.

ਦੇਹਾਂ ਗੱਲਬਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਹੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਬਣਤਰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਦਾਨੀਏਲ ਹਿੰਦੋਕੇਲ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਲਾਈ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕੋਲ ਹੈ। ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਤ (ਸੰਤ)

ਨੇ "ਉਸ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਤ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ?" "ਉਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਤ" ਵਜੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ "Palmoni" ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਅਦਭੁਤ ਗਿਣਨਹਾਰ, ਜਾਂ ਭੇਤਾਂ ਦਾ ਗਿਣਨਹਾਰ। ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ (ਅਦਭੁਤ ਗਿਣਨਹਾਰ) ਬੋਲ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੰਤ ਨੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ (ਉਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਤ ਨੂੰ) ਪੁੱਛਿਆ, "ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ?"

ਬਾਰਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਜੋ ਜਲਾਂ ਉੱਤੇ ਖੜਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਹਿੰਦਦੇਕੇਲ ਦਰਿਆ ਦੇ ਇੱਕ ਕੰਢੇ ਉੱਤੇ ਖੜੇ ਇਕ ਦੂਤ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, "ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ?" ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਅੰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ, ਪੰਕਤੀ ਉੱਤੇ ਪੰਕਤੀ, ਵਿਚਾਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਇਹ ਹੈ, "ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਦੇ ਰੱਦੇ ਜਾਣ ਸੰਬੰਧੀ ਦਰਸ਼ਨ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਹੈ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁਰਤੀਪੂਜਕਤਾ ਦੁਆਰਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਪਾਪਤੰਤਰ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ?" ਬਾਰਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਇਹ ਹੈ, "ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਦਭੁੱਤ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਹੋਵੇਗਾ?" ਫਿਰ ਸਹੁੰ ਖਾਈ ਹੋਈ ਉੱਤਰ ਪਲਮੋਨੀ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਅਦਭੁੱਤ ਗਿਣਨਹਾਰ ਜੋ ਮਿਹਣੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਲਾਂ ਉੱਤੇ ਖੜਾ ਸੀ, "ਇਹ ਇੱਕ ਸਮੇਂ, ਸਮਿਆਂ ਅਤੇ ਅੱਧੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਤਿਤਰ-ਬਿਤਰ ਕਰਨਾ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਏਗਾ, ਤਦ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੰਪੂਰਣ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ।"

ਉਲਾਈ ਅਤੇ ਹਿੰਦੇਕੇਲ ਦਰਿਆਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਇਹ ਹਨ: "ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਛਿੱਤਰਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਉਹ ਦਰਸ਼ਣੀ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਰਹੇਗੀ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਬੁਤਪਰਸਤੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਵੇਲੇ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਰੱਦਦੇ ਹਨ?" ਇਸ ਦਾ ਉੱਤਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਰੱਦਣਾ 1798 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਮਿਲਰੇਤੀ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਪਾਲਮੋਨੀ ਦਾ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਛਿਆਲੀ ਸਾਲ ਬਾਅਦ 1844 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ।

ਬਾਰਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਗੱਲਬਾਤ ਸੁਣੀ, "ਪਰ ਮੈਂ ਸਮਝਿਆ ਨਹੀਂ।" ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਸਮਝਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਉਸ ਦੇ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। "ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ?" ਸਮਝਣ ਦੀ ਉਸ ਦੀ ਇੱਛਾ-ਅਭਿਵਕਤੀ ਨੇ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਸਮਝਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰਾ ਸੰਵਾਦ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਮੁਹਰਬੰਦ ਰਹਿਣ ਦੇ ਦੋ ਉਲੇਖਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਉਸ ਇੱਛਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕੀਤਾ ਜੋ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਉੱਤੇ ਉਸ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ 1798 ਵਿੱਚ ਅਨਮੁਹਰ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਸੱਚਾਈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਪਛਾਣਣ ਲਈ ਲੈ ਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਸੀ ਪਵਿੱਤਰਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਦਾ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠਾਂ ਰੱਦਿਆ ਜਾਣਾ—ਪਹਿਲਾਂ ਬੁੱਤਪਰਸਤੀ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪਾਪਤੰਤਰ ਦੁਆਰਾ—ਉਸ ਅਰਸੇ ਦੌਰਾਨ ਜਦੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਲੇਵੀਅਵਸਥਾ ਛੱਬੀ ਦੇ "ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵਿੱਚ ਤਿਤਰ-ਬਿਤਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦੀ ਮਿੱਲਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਪਰ ਮਿੱਲਰ ਦੀ ਸਮਝ ਅਧੂਰੀ ਸੀ। ਦਾਨੀਏਲ ਮਿੱਲਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਬੇਲਤੇਸ਼ੌਰ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਗੱਲ ਅਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸਮਝ ਹੈ। ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਬਾਰਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਪੰਜ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੱਚਾਈਆਂ ਹਨ ਜੋ ਮਿੱਲਰਾਈਟਾਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਪ੍ਰਤਿਰੂਪ ਇਕ ਲੱਖ ਚੁਵਾਲੀਹ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇਗਾ। ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਹ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਹ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਉਹ ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਨੂੰ, ਉਸ ਦੀ ਤਿੰਨ-ਪੜਾਅ ਵਾਲੀ ਪਰਖ-ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸਮੇਤ, ਪੂਰਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ; ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਲੇਵੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਆਇ ਛੱਬੀ ਦੇ "ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਦੇ ਨੀਹ-ਪੱਥਰ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ।

ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਧਿਐਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਗਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖਾਂਗੇ।

“ਤਦ ਸੁਰਗ ਦਾ ਰਾਜ ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਵਰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦੀਵੇ ਲਏ ਅਤੇ ਦੂਲੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੀਆਂ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪੰਜ ਸਿਆਣੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਪੰਜ ਮੂਰਖ। ਜਿਹੜੀਆਂ ਮੂਰਖ ਸਨ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੀਵੇ ਤਾਂ ਲੈ ਗਈਆਂ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਤੇਲ ਨਾ ਲਿਆ; ਪਰ ਸਿਆਣੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੀਵਿਆਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਂਡੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤੇਲ ਵੀ ਲਿਆ। ਜਦੋਂ ਦੂਲਾ ਦੇਰੀ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਤਦ ਉਹ ਸਭ ਉਘਣ ਲੱਗੀਆਂ ਅਤੇ ਸੁੱਤ ਗਈਆਂ।

ਅਤੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੁਕਾਰ ਹੋਈ, ਵੇਖੋ, ਦੂਲਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੋ। ਤਦ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਕੁਆਰੀਆਂ ਉੱਠੀਆਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੀਵੇ ਠੀਕ ਕੀਤੇ। ਅਤੇ ਮੁਰਖਾਂ ਨੇ ਸਿਆਣੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਆਪਣੇ ਤੇਲ ਵਿੱਚੋਂ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਦਿਓ; ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਦੀਵੇ ਬੁੱਝ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਰ ਸਿਆਣੀਆਂ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ; ਕਿਤੇ ਸਾਡੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨਾ ਹੋਵੇ; ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਜਾਓ ਜੋ ਵੇਚਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਖਰੀਦ ਲਵੋ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਖਰੀਦਣ ਗਈਆਂ, ਤਾਂ ਦੂਲਾ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ; ਅਤੇ ਜਿਹੜੀਆਂ ਤਿਆਰ ਸਨ, ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਅੰਦਰ ਚਲੀਆਂ ਗਈਆਂ; ਅਤੇ ਬੁਹਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੁਆਰੀਆਂ ਵੀ ਆਈਆਂ ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀਆਂ, ਪ੍ਰਭੂ, ਪ੍ਰਭੂ, ਸਾਡੇ ਲਈ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇ। ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਚ ਆਖਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ। ਇਸ ਲਈ ਜਾਗਦੇ ਰਹੋ; ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਉਸ ਦਿਨ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਨਾ ਉਸ ਘੜੀ ਨੂੰ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।”

“ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਸਭ ਤੋਂ ਸੰਕਟਮਈ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਜੀ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਮਸੀਹ ਦੇ ਆਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਮੁਰਖ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੇ ਉਦਾਹਰਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਇਹ ਨਾ ਸਮਝੇ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਚਰਿੱਤਰ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਸੰਕਟ ਆ ਜਾਣ ਤੱਕ ਉਡੀਕ ਕਰਨਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਤਦ ਮਸੀਹ ਦੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਸਮਾਂ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਨੂੰ ਪਹਿਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ,—ਵਿਆਹ ਦਾ ਉਹ ਵਸਤੂ, ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਮਨੇ ਦੇ ਵਿਆਹ-ਭੇਜ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਏਗਾ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿੱਚ, ਮੁਰਖ ਕੁਆਰੀਆਂ ਨੂੰ ਤੇਲ ਮੰਗਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਬੇਨਤੀ ਉੱਤੇ ਉਹ ਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੰਕਟ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਡੱਟੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿਕਸਿਤ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੜ੍ਹੇਸੀਆਂ ਕੋਲ ਜਾ ਕੇ ਕਹਿਣ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਚਰਿੱਤਰ ਦੇ ਦਿਓ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਜੇ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਸਨ, ਉਹ ਆਪਣਾ ਤੇਲ ਮੁਰਖ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੇ ਝਿਲਮਿਲਾਉਂਦੇ ਦੀਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਚਰਿੱਤਰ ਹਸਤਾਂਤਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਨਾ ਤਾਂ ਖਰੀਦਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਵੇਚਿਆ; ਇਹ ਹਾਸਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਹਰ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਿਰਪਾ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਘੰਟਿਆਂ ਦੌਰਾਨ ਧਰਮੀ ਚਰਿੱਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ; ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਐਸਾ ਕੋਈ ਮਾਰਗ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖੀ ਸਾਧਨ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਉਹ ਚਰਿੱਤਰ ਦੇ ਸਕੇ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਕਠਿਨ ਅਨੁਭਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਕੇ, ਮਹਾਨ ਅਧਿਆਪਕ ਤੋਂ ਪਾਠ ਸਿੱਖ ਕੇ ਵਿਕਸਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਪਰਖ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਧੀਰਜ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਐਸੀ ਆਸਥਾ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰ ਸਕੇ ਕਿ ਅਸੰਭਵਤਾ ਦੇ ਪਹਾੜਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦੇਵੇ। ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ,—ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਕੋਮਲਤਾ, ਕੌਸ਼ਲ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿੜ ਅਭੇਲਤਾ ਦੇਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਇੱਕ ਮਨੁੱਖੀ ਹਿਰਦੇ ਵੱਲੋਂ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਉਡੇਲ ਦੇਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ।”

“ਪਰ ਉਹ ਦਿਨ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਨੇੜੇ ਆ ਪੁੱਜਿਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਹਰ ਪੱਖ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪਰਖ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਿਹੜੇ ਸਿਧਾਂਤ ਪ੍ਰਤੀ ਸੱਚੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਹੜੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹੀ ਹੋਣਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਪਹਿਲਾਂਲੇ ਘੰਟਿਆਂ ਦੌਰਾਨ ਕਸੌਟੀ ਅਤੇ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਹੇਠ ਸੱਚੇ ਸਾਬਤ ਹੋਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਚਰਿੱਤਰ ਮਸੀਹ ਦੀ ਸੁਰਤ ਅਨੁਸਾਰ ਘੜੇ ਹਨ। ਉਹ ਉਹੀ ਹੋਣਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਨਾਲ ਨੇੜਲੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਕਿਰਪਾ ਰਾਹੀਂ ਦਿਵਿਆ ਸੁਭਾਉ ਦੇ ਭਾਗੀ ਹੋਏ ਹਨ। ਪਰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਹਿਰਦੇ ਦੀ ਸਮਰਪਿਤ ਭਗਤੀ ਅਤੇ ਮਨ ਦੇ ਉੱਚ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਆਪਣੇ ਨੈਤਿਕ ਬਲ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀਆਂ ਘਾਟਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਹਰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ-ਸਮਾਨ ਉਦਾਹਰਨ ਦੇਂਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਕੋਲ ਜਾਣ ਲਈ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਹ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਹ ਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਪੂਰਵਕ ਚਰਿੱਤਰ-ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਇਸ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਵਿਸ਼ੇ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦਿਵਿਆ ਆਦਰਸ਼ ਅਨੁਸਾਰ ਘੜਣ।” The Youth Instructor, January 16, 1896.